

Naši členové se prezentují:

Ing. Vincenc Krybus pohledem Václava Vymětalíka

**Ing. Krybus v akci
– Skaštice 2006.**

**Dárek ing. V. Krybusovi za práci pro SCHPMT předává od členů
ing. J. Burešová na VH 2009 v Hulíně.**

Předem se na milé čtenáře následujících řádků obracím s upozorněním, že to, co budou obsahovat, vyjadřuje jen můj vlastní názor a jen má vlastní poznání.

Nepovažuji se za nejpovolanějšího vyjadřovat se ke vzniku myšlenky, zabývat se v regionu střední Moravy regenerací a dalším prošlechtěním koní nesoucích původní rakousko-uherské geny, směřující k dnešnímu stavu, tj. k uznání MT jako samostatného plemene koní a to s přísně ohraničenou návazností původů. Tak to totiž měli na mysli ing. Č. Krybus, ing. V. Milota, B. Soušek a J. Jarka, když se od r. 1994 scházeli na neoficiálních schůzkách, než 26. 3. 1996 svolali 1. ustavující schůzi občanského sdružení s názvem „Svaz chovatelů a příznivců moravského teplokrevníka“ v čele s ing. V. Krybusem. Ten nachází velkou oporu v B. Souškovi, který v Uhřetichách pořádá první svody koní nesoucí rakousko – uherské kmeny a dá se říct, že všechny výborové a výroční schůze se odehrávají také tam. Toto, ale může být známo z obsahu Ročenek, které jsou nám i záviděny.

Já se chci jen zmínit o člověku, který byl 13 let v čele celého složitého a nelehkého dění. Který měl přízeň a podporu od většiny přátel, ale poznal i úšklebky a to zejména zvenčí, jako konečně všichni, co byli „posedlí“ rozhodnutím, dosáhnout cíle.

Na výroční valné hromadě, konané dne 5. 4. 2009 v Hulíně, jsme byli svědky, že pan **ing. Vincenc Krybus** nekandidoval na předsedu svazu, ale jen do výboru. Byl jsem z toho smutný, ale současně jsem tento jeho krok plně chápal. Zkrátka mu bude 80 let (nar. 29. 1. 1930). To je čas, kdy jiní již dávno vysadili. Ing. Vincenc Krybus byl vždy připraven být u všeho jako pracant. Jeho nasazení vždy překračovalo 100%. To mu umožňovala jeho povaha. Umí užívat rozvahy, zůstává slušný, zodpovědný, snažící se být co nejvíce užitečný k prospěchu ostatních.

Znám ho pochopitelně méně než mnozí, ale lépe než ostatní. Jednak jsem se zúčastňoval schůzí a besed v Uhřetěvsi, zprvu jen tak, později jsem se stal řádným členem. Protože jsme bydleli ve Vrchoslavicích, odkud jsem často jezdil na kole do 7 km vzdáleného Kojetína, potkával jsem ho, jak také na kole jel k synovi, nebo od něj. Nikdy neměl mnoho času. Někdo mu měl volat, nebo spěchal volat někomu, anebo spěchal, aby byl doma včas k obědu.

Pan Inženýr, jak já ho oslovuji, ale nezasedne do křesla k televizi. Těší se, že bude mít více času na zahradu u domu. Samozřejmě se bude snažit podle možností dále pracovat, zkrátka pomáhat tlačit káru dál. Jinak to ani nedovede.

Paní Janě Burešové děkuji za její práci a za to, že celou tu dobu byla ing. V. Krybusovi takřikajíc jeho pravou rukou. Ing. Vítovi Zapletalovi za to, že dělal našemu panu předsedovi dopravce i šoféra. Kolik ty cesty za ty léta stály, to se nikdy nikdo nedozví. Oba totiž byli v tomto směru i „sponzoři“.

Že si ing. V. Krybus počínal jako pravý profesionál, není divu. Pocházel ze selské rodiny a od roku 1970 do roku 1984 byl předsedou JZD v Kojetíně. Za jeho působení měli koně v Kojetíně významné postavení. Kvůli mechanizaci zemědělství nebylo už třeba tolika koní, jako v předchozích letech pro práci na polích a tak se koní začalo využívat spíše pro jezdecké využití. Při JZD byl založený jezdecký kroužek, který navštěvovala mládež. Kojetínští koně, s těmito mladými jezdci v sedlech, včetně ing. Č. Krybuse, p. Glacnera a dalších se dostali i na pardubické a bratislavské závodiště, kde reprezentovali v černo-bílých dresech. V letech 1982-86 bývaly jezdecké dny i na louce Račová v Kojetíně. Tam jsem byl s manželkou Pavlínkou a dětmi, z nich znáte Petru a možná i Aleše. V tu dobu bylo v JZD kolem 18-ti koní, včetně stáda klisen, které po krevní stránce byly převážně po Furioso XXXVIII a po Furioso XXXIX. Toto stádo bylo vyrovnané a prošlechtěné, ale to je již historie.

Těm, kteří jste měli tu trpělivost, dočíst se až sem, děkuji.

(text: Václav Vymětalík , foto: I. Maršálová, M. Novák)

Chov koní v rodu Krybusů má již dlouholetou tradici o čemž svědčí fotografie z roku 1899 na které jsou vyobrazeni dva hřebci pana Václava Krybuse, který je na fotografii vpravo.

